

Krajsovszky Gábor:
a „Szobrodat kősziklából vésik, igazolnak a századok” című tanulmánykötet
ismertetése

Rákosszentmihály, 2025. október 11.

Szeretettel köszöntök mindenkit – a megjelenteket is, és akik majd televízió-adás révén fogják követni ezt a konferenciát. Kaptam húsz percet erre a könyvbemutatóra, ez azért elég ahhoz, hogy ne csak a könyv tartalomjegyzékét soroljam fel. „Szobrodat kősziklából vésik, igazolnak a századok” – ez a harmadik tanulmánykötetünk a Mindszenty konferenciákról, ez is vaskos kötet, négyszáz oldal feletti. A mottónk minden kötethez – és ezt mindig bele is írjuk – a következő: „Ha egy történelmi személyiség alakját ellenségei négy évtizeden keresztül folyamatosan meghamisítják, amint azt Mindszenty József bíboros-primás esetében tették, akkor a jelen nemzedéknek kötelessége megismertetni és megismerni vele kapcsolatban a vitathatatlan igazságot.”

Az igazság az mindig abszolút, azaz olyan állítás, amely megegyezik a tényállással. Ezt ma egyre kevesebben fogadják el, vagy próbálják nem elfogadtatni, pedig ez így van és ezért az igazság mindig abszolút. Az Előszóból szeretnék idézni, Mireisz Tibor kurátornak a mindig nagyon remek előszavából: „A harmadik kötet különleges, mert ezen előadások többnyire máshol nem voltak hallhatóak. Hiánypótlóak, mert jelentős számú hallgatóság igénye töretlenül megvan a téma befogadására. Jelen kötetnek különleges témái a szabadkőműves és kommunista erők által lábbal tiport egyház védelmében szinte egyedül harcoló ellenálló bíboros-hercegprimás példás útmutatása.”

Az igazságot ki kell mondani: itt, az előszóban is, meg a könyvben is kimondásra kerül. Van honnan meríteni keresztény fiataljainknak erőt és bátorságot, teszem hozzá, csak merítsenek és jussanak el hozzájuk is ezek az információk. Szembeszállni a sátáni világhatalom keresztényellenes erőivel, amint azt tette egykor egyházi vezetőnk, Mindszenty József bíboros hercegprimás, esztergomi érsek is.

„Nekünk, magyaroknak különleges szakrális utat kell bejárnunk, melyet kijelölt számunkra az Úr, amikor édesanyjának adta a Kárpát-medencét.” Köszönettel tartozom, hogy szerzője, társszerzője lehetek a könyvnek és szerkesztője is és

köszönöm a tanulmányokat beküldőknek is, akiket fölkértünk, fölkértem az Alapítvány nevében is: jobbnál-jobb tanulmányok kerültek be a könyvbe. És remélhetőleg – amikor itt a könyvolvasás sajnos egyre inkább háttérbe szorul és reméljük, hogy ez nem fog a világ végéig tartani –, a könyvet meg fogják vásárolni, meg fogják venni és nyomtatott könyv formájában remélhetőleg egyre többen el fogják olvasni. Ebben a korban, amikor egy alapvetően bukásra ítélt ideológia, egy Antikrisztus diktatúra, – mert ez valóban diktatúra – kifordítani igyekszik a világot a normális menetrendjéből. És sajnos a magyarok egy része is – és ezt is ki kell mondani, mert ez is igazság –, mint a történelem során sajnos már sokszor, a saját hóhérait hívná magára. De mi ezen a téren is az örökkévalóságnak dolgozunk a könyvkiadással is. Jöjjön most néhány rövid ismertető, a szerzőkön végig kell, hogy haladjak, persze csak röviden.

Adriányi Gábor professzor, egyik korábbi díjazottunk – talán azt mondom, hogy nem kell különösen bemutatni őt, aki Európa híré egyháztörténész, hitvalló. A tanulmányaiban – összesen hét tanulmánya szerepel ebben a kötetben és ezek olyan unikális tanulmányok, talán egy kivételével, amelyek csak előszóban hangzottak el, hangfelvétel készült róluk, a hangfelvételeket azt követően legépeltettük és így kerültek be ebbe a könyvbe. Ő tavaly hunyt el, de ő ezeket még korrektúrázta, illetve egy tanulmánya is bekerült a kötetbe, egy eredetileg német nyelvű tanulmány, amelyet módomban állt magyar nyelvre lefordítani, és amelyet a professzor úr is jóváhagyott.

Ő egy olyan rendszerről ír, amelyik a vallást gyökerestül akarta és akarja kiirtani; ne felejtjük el, Mindszenty bíborosnak a szavait: „a szabadkőművesség ugyanaz szalonkabátban, mint a bolsevizmus mezítláb.” Ugyanazok a mozgatórugók, valamint a szellemiség és sajnos a pénz is, ami mögötte áll. A bolsevik rendszer Magyarországon lefejezte a közoktatást, Mindszenty bíboros szavai szerint „1945-ben a rendszer az iskolamezőnyön nem alkot, csak szerez.”

Ez volt az iskoláknak az államosítása, de hát ez egy enyhe szó, hogy államosítás, szétverése az iskolarendszernek, ami most a liberális oldalról ugyanúgy megy, más formában, ha lehet azt mondani, hogy bizonyos szempontból még alattomosabban és kegyetlenebbül. Lefejezték a magyar papságot, 1959-ben. A Központi Szemináriumban az ottani előjáróság úgy döntött, hogy inkább a rendszert támogatja,

mint a jövő papságát. Ír a békepapi rendszernek a káros mivoltáról. Próbálták innen-onnan mentetetni – az lehetséges persze, hogy volt egy-egy olyan példa, ami nem azt mondjuk, hogy kedvező, de valamennyire tűrhető volt, de maga a rendszer és a személyek is leírhatatlanul sok kárt okoztak. Erről is van egy nagyon komoly tanulmány Adriányi professzorral, amelyben bemutatja a magyar egyháznak a kárát, a lecsúszását és a kis egyházzá törpülését a Kádár-korszak végére. Azután a vatikáni keleti politika kritikájáról is közlésre kerül egy megnyilatkozása. Egy igazi életmű-írás a következő: A Magyar Katolikus Püspöki Kar, a kommunista állambiztonsági szolgálat szorításában – a Vatikáni Ostpolitik árnyoldala. Ennek a tanulmánynak az eredeti megjelenési nyelve német.

A következő kettő Vörös Gézának a két tanulmánya, „A Szabadság tértől a Pázmáneumig Mindszenty József állambiztonsági megfigyelése 1956 és 1975 között.” A másik tanulmány pedig „Mindszenty József temetése az állambiztonsági iratok tükrében.” Nagyon érdekes, csak egy-egy mondat mindegyikből: „Mindszentyről több mint harminc ügynök jelentett 1956 és 1975 között az állambiztonságnak.” Érdekes gondolat a másik tanulmányból: „Azonban a szertartáson, tehát már a temetési szertartásról van szó, egy, a bíborostól a külföld és hazai ifjúság nevében búcsúzó gimnazista diák szavai intő jelként figyelmeztették a politikai rendőrség tisztjeit, hogy Mindszenty szellemiségnek lesznek továbbvivői.” Reményeink szerint – minden ellenkező látszat ellenére is – Mindszenty bíboros korszaka jön el vagy fog eljönni.

Czene-Polgár Viktória érdekes tanulmánya a következő dolgozat: „Mindszenty és a magyar állambiztonság Bécsben”, azaz a BM III/III belső elhárítás, és a BM III/I hírszerzés működése és tevékenysége. A következő tanulmány: „Hegedűs András: Pio atya látogatása bebörtönzött Mindszenty bíborosnál.” Rendkívül érdekes tanulmány és van benne egy érdekes zárómondat: „Mindszenty Józsefnél a bilokáció forráshiányos ugyan, de maga a bilokáció jelensége – és akkor itt egy példára utal Hegedűs András –, a fenti példával történetileg is igazolható. Ennek a példának az ismertetésére most itt nincsen idő, de érdeklődés felkeltésként mondom, hogy ez Don Bosconak a bilokációjával kapcsolatos és Hegedűs András leírja azt az esetet, hogy hogyan lehet egy bilokációt történetileg is igazolni. Most ezt nem mondom el, ha volna még több idő, akkor elmondanám; rendkívül érdekes, a könyvben ez is benne van.

Kovács Gergelyé a következő tanulmány: „Szeretetet hoztam ide is – a zalaegerszegi Mindszenty életút kiállítás. Tudjuk azt, hogy a Mindszentyneum megalakulásával kapcsolatban is voltak ellenzők. Rajta van a Világhálón is, nem titok, hogy a Zalaegerszegi Levéltár igazgatója, történész, súlyos, igaztalan vádakkal illette Mindszenty bíborost. Tudjuk nagyon jól, hogy milyen vádakat szokott ő kapni és tiltakoztak is ellene, meg aztán sok egyéb tiltakozás is volt, de sokkal több volt a támogató és így megalakult a Mindszentyneum. Ez egy remek bemutatás, tulajdonképpen Mindszenty bíborosnak a születésétől, a földi születésétől mondjam így az égi születésnapjáig. 2019 óta a venerabilis, azaz a tiszteletreméltó elismerés birtokosa most már; hogy miért nem tud tovább menni a boldoggá avatás, vagy miért nem megy, vagy miért tartott ilyen sokáig eddig is az út, arról is jelentek meg tanulmányok. Most erre sem tudunk kitérni, de már itt is beszéltünk róla, a korábbi konferenciákon. Nagyon bízunk benne, hogy azok az erők, amelyek ezt visszatartják – mert vannak visszatartó erők –, gyengébbek lesznek az áttörő erőknél.

Zinner Tiboré a következő tanulmány – ez egy olyan tanulmány, ami rajta volt a Világhálón, de lekerült onnan. Most már nincs ott, nem található meg. A Szent Koronáról van benne szó, egy nagyon jó írás. Ne felejtjük el azt, hogy a Szent Korona vallási és közjogi szimbólum, ugyanúgy, mint az ország-felajánlás, a négy ország-felajánlás Máriának. Ezek mind vallási, mind közjogi szimbólumok, tehát mind a kettő. A Szent Koronával kapcsolatban csak egy mondat: amikor annak idején az Amerikai Egyesült Államok kikötötte, hogy amikor majd visszahozzák ide a Szent Koronát – amelynek visszahozatala ellen Mindszenty bíboros mindig is tiltakozott, mert az az itteni magyarországi kommunista rezsimnek az elismerése lett volna és sajnós lett is és akkor a détente jegyében vissza is hozták –, hogy ki ne vehesse, ki vehesse át – mintha az nem lett volna mindegy, hogy most melyik pártszekcióból, vagy a Központi Bizottságból, vagy nem Központi Bizottságból lett volna ott valaki az átvételén. És annak idején, 1978-ban, mikor visszahozták, a ceremónián, a visszahozatali ünnepségen az országgyűlés elnöke, Apró Antal – ugye, a bolsevik szellemi várvonal a mai napig nem szakadt meg – beszédében a Magyar Népköztársaság nevében köszönte meg az amerikaiaknak ezt, idézem: „a kormány külpolitikájának visszaigazolását.” Most mondhatnám egyszerű szóval, hogy nesze

neked – ugye ettől óvott Mindszenty bíboros, ami ekkor természetesen be is következett, hogy ezt a kommunisták így értékelték, tehát a saját ateista nemzetpusztító rendszerüknek az elismeréseként. Én magam is írtam a kötetbe, hat írásom van benne és ezekből én elég sokat idézek Bangha Bélától és be is mertem tenni posztumusz szerzőnek, amivel én Banga Bélát ki szerettem volna emelni. Én most egy idézetet olvasok fel tőle – ezt nem most írta Banga Béla, hanem száz évvel ezelőtt. Sok tekintetben ugyanott tartunk, mint Trianon idejében. Mi volt ennek az oka? Többek között a következők: „Glaszé kesztyűsen bántunk – most idézem Banga Bélát – notórius betörőkkel, előzékenyen hajladoztunk ravasz népámítók és zsarnokok előtt, vagy legalább megtettük nekik azt a nagy szívességet, hogy hallgattunk róluk, s nem lepleztük le gonosz törekvéseiket. Belátják, hogy maguk voltak a hibásak, miért engedték nemzetünkön úrrá lenni a keresztényellenes, és nemzetgyilkos idegen áramlatokat? Miért nem állták útját a liberális és szocialista mételynek mindjárt a kezdetektől fogva? A tőke úr ma a sajtón, az irodalmon, a közgazdaságtanon. Az vámolja meg az elsőrendű életszükségleti cikkeket éppúgy, mint a gondolatokat. Mindenütt az történik, amit ő akar, akkor indít háborút, amikor akar, s addig nyújtja el, ameddig neki tetszik, és akkor buktat el egy-egy kisebb vagy nagyobb nemzetet, amikor a nemzetközi vállalkozásai szempontjából neki a legelőnyösebb.”

„Tudják, érzik, hogy a nemzet nem roskadt volna így le, nem lett volna liberális szabadrablók és sajtóbérencek, szocialista agitátorok és ország-fosztók áldozatává, ha benső erőiben rég meg nem torpan, ha értelmileg és erkölcsileg meg nem gyöngül s el nem veszti belső ellenálló képességét. Éppen ezért a nemzet újjáépítése munkáját elsősorban benső megújhódással kell kezdeni. Titáni feladat, melyben megrokkanni könnyű, és amelyben kitartani halálos kötelesség!”

Ma óriásplakátokon kellene ezeket az idézeteket hirdetni civil embereknek és egyházi vonalon is. Ez az, amit ma sajnos nagyon kevesen mondanak ki, a legmagasabb egyházi fórumokon szinte egyáltalán nem mondanak ki, kerülgetik, így-úgy-amúgy, dönts így, dönts úgy, dönts amúgy, lehetsz ilyen, lehetsz olyan, lehetsz amolyan. Persze azért valamilyen szinten elhangzik az, hogy támogassuk a keresztény vonalat, de ide egy Banga Béla keménysége kellene száz év után is.

Viganò érsek szavaival megfogalmazva a mai helyzetet: *„Ne higgyétek, hogy ezek távoli hipotézisek: ahol az éber baloldal hatalomra kerül, ott a leggonoszabb, legemberellenesebb és legkeresztényellenesebb diktatúrát hozza létre, amelyet az emberiség valaha is ismert. És tudjuk, hogy valahányszor a baloldal hatalomra került, demokratikus úton soha nem távozott.”* Továbbá: *„Nem egyszerűen két olyan jelölt és irányvonal között kell választaniuk, akik történetesen különböző politikai oldalakon állnak, de mindketten a közjót tartják szem előtt, az Alkotmány és a törvények betartásával. Nem! Ezen a választáson két, egymással gyökeresen ellentétes elképzelés között kell választanotok nemzetetek kormánya tekintetében: a demokrácia és a diktatúra, a szabadság és a rabszolgaság között.”* A diktatúrában és rabszolgaságban – ugyancsak Viganò érsek szavait idézve – *annak kimondása, hogy „Krisztus az Úr”, gyűlöletbeszédnek, egy abortuszklinika előtti imádkozás pedig terrorcselekménynek minősül majd.*

Ez az egyetlen lehetséges választás a globalista puccsal szemben, amelyet az ébredező neobolsevik-liberális oldal véglegesen, helyrehozhatatlanul és a jövő nemzedékek számára felbecsülhetetlen károkat okozva készül végrehajtani.

Európa mai tragédiájának előidézésében tehát nem csak a hitehagyók, hanem sajnos a mai megmaradt kereszténység is bűnös, mert gyakorlatilag (nagy tisztelet a kivételnek) feladta az ártó támadóval szembeni jogos önvédelmét.

A következőkben a Függelékét nézzük még meg egy kicsit. Balázs Béla püspök atyával egy kiváló beszélgetés, utána Barsi Balázs atyának az előadása, ezt követően egy újságírói cikk következik Pilhál György kiváló publicista szerzőségével, „Megmentettje küldje bitóra” című írása Bruszniai Árpádról. Nagyon beleillik a kötetbe ez a vértanúság. Jelenits tanár úrtól szerepelnek idáig még sehol nem megjelent közlemények, „Kereszténység a közéletben” címmel az 1990-es évek elejéről, illetve egy lelkigyakorlat a szülőknek a hit évében, 2012-ből.

Horváth Attila alkotmánybíróval készített remek interjú szerepel a könyvben – el kell olvasni, lehet akár ezzel is kezdeni a könyvet – nincs sorrend, hogy csak az első

fejezettől kezdetünk és haladjunk az utolsóig. Ebben az interjúban benne van minden, szókimondóan, ahogy azt ma ki kell mondani.

Ezután következik Petrovics Sándornak Wittner Máriára való emlékezése, utána szerepel nekem is egy emlékezésem Tóth Ilonkáról, születésének 90. évfordulóján. Én ezt úgy is mondtam el, mint Semmelweis polgár. Azután Mindszenty bíborosról következik egy írás, szintén az én szerzőségemben; ez már megjelent előzőleg, de ide is betettük: „Ut coelo assurgant – Hogy az égig emelkedjenek”. Ez a tanulmány Mindszenty-Pehm József zalaegerszegi plébános korában elmondott beszédeiből egy rövid válogatás, amelyet én a Prímási Levéltárban végzett originális kutatásom eredményeként állítottam össze.

Vitéz Molnár János Imre – valószínűleg a nevét többen ismerik – „Magyarország lángokban, 1957” című páratlan összeállítása. Ezt ő is a rendelkezésemre bocsátotta, még élteben, illetve ez jóvoltomból most már a Világhálón is fent van, mert a hang (és kép-) anyagról legépeltük a szöveget. Erről csak annyit mondanék annak, aki ezt a filmet esetleg még nem látta, hogy egy akkori átélő sírva nézte végig ezt. Azután van itt egy érdekes szekció és itt szeretnék díszvendégünkre, Osztie Zoltán atyára utalni. Szerepel ebben Orbán Viktortól is egy érdekes idézet abból az alkalomból, amikor Balázs Béla püspök őt is meghívta magához egy beszélgetésre. Ennek címe: „Végül is Istennek kell számot adnunk” és ebből mindössze két mondatot szeretnék idézni: „Lesz egy pillanat, amikor az embernek mindenért meg kell fizetnie. Mitől félünk? Attól, hogy akkor pontosan azt fogjuk kapni, amit megérdemlünk”. És egy politikusnak a ténykedése tulajdonképpen ebbe van beágyazva – nagyon tanulságos a riport.

Azután vannak itt Cinkotai Jánostól, Varga Mihálytól is köszöntő beszédek, amelyek Cinkotai János: „A Tripolisztól a Fehér Házig” című kiváló könyvének a bemutatóján hangzottak el. Pajor András atya bátor nyilatkozata a következő cikkely, az alábbi címmel: „Most nem lehet libikókázni azzal, hogy a kereszténység ellenségeit támogatja valaki.” Feketén-fehéren nyilatkozik, úgy, ahogyan arról kell.

Azután nekem is van még egy függelékes tanulmányom, amelynek bevezetőjeként II. Rákóczi Ferentől szerepel az idézet: „Nem tűrhetők az országban olyanok, akik hazai kenyeret esznek és az ellenség parancsait követik.” Világos beszéd. Wittner Máriától,

Székely Tibortól, Turcsányi Egontól vannak még megnyilatkozások, tanulmányok, továbbá Mindszenty Józsefnek egy különleges nyilatkozatáról és még Adriányi Gábor professzornak is szerepel egy dokumentált tanulmánya Paskai László bíborosról. 1987-ben megjelent egy Wochenpresse cikk, Paskai Lászlónak a nyilatkozata, ami szintén mindig ilyen „kerülgetős” dolog volt, és amelyről most már dokumentáltan ott van az igazság. Adriányi professzor előadását követően ez most már publikációban is megjelenik.

A kötetet a 2021-2024 években a Mindszenty-konferenciákon díjazott személyek laudációja, továbbá a 2009-2024 között díjazottak névsora, valamint a konferenciákhoz kapcsolódó hívek könyörgése zárja.

Zárszóként még Osztie Zoltán atyától, egyik 2022-ből származó mondatot szeretnék idézni: „Azt látom, hogy a nemzeti szocializmus, a kommunista szocializmus és a liberális diktatúra pontosan ugyanaz. Ugyanis mindegyiknek a gyökerében az istentagadás áll. Mindegyiknek a célja ugyanaz, ez pedig a totális hatalom megszerzése és mindegyiknek a módszere ugyanaz: embergyűlölet.”

Ezért vagyunk mi most itt együtt, hogy ezt mi mind kimondjuk. És ha valaki megkérdezné, hogy mit tudnék a könyvről egy mondatban mondani – ugye a mai fiatalok szoktak ilyet kérdezni –, akkor azt mondanám, hogy a könyvet olvassuk el.

Köszönöm szépen a figyelmet!

https://www.youtube.com/watch?v=7vR_99ciiGc&t=56s